

РЕШЕНИЕ

№ 7584

гр. София, 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 32 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МАРИЯ М. ЗАПРЯНОВА

при участието на секретаря КАМЕЛИЯ Й. ЙОТОВА КУПЕНОВА
като разгледа докладваното от МАРИЯ М. ЗАПРЯНОВА Гражданско дело № 20231110170867 по описа за 2023 година

Страни в производството са ищецът Р. М. Р. с ЕГН *****, гр. София, ж.к. *** бл.84, вх.Д, ет.4, ап.9, чрез адв. Ф., и ответникът „*** ЕООД с ЕИК ***“, гр. София, бул. *** №81В, ап.3, чрез юрк. Тихолов.

Предявен е иск по чл.124 ГПК, вр. чл.26, ал.1 ЗЗД, вр. чл.23 ЗПК, вр. чл.22 ЗПК, вр. чл.10 и чл.11, за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника сумата 2666,43лв. поради нищожност на договор за потребителски кредит при общи условия от 21.2.2020г., сключен между ищеца и „***“ ЕАД, предвиждащ задължение за обезпечение, и на договор за поръчителство, сключен между ищеца и „***“ ЕООД срещу възнаграждение за поръчителя от 120,84лв., разсрочено с месечните погасителни вноски по кредита.

Ищецът твърди, че възнаграждението за поръчителя не било отразено в посочения в договор за кредит ГПР от 21,94%, не била посочена възможността за отказ от договора, не били посочени условията за начисляване на договорна лихва. Счита, че дължи връщане само на чистата стойност на кредита, което бил сторил. Въпреки това получил от ответника на 13.8.2020г. покана за доброволно изпълнение на текущо задължение в размер 1239,19лв. С последващи покани, последната от които от м.10.2023г. ответникът претендирал сумата 2666,43лв.

В срока по чл.131 ГПК ответникът е подал отговор, с който оспорва иска, като излага доводи за действителност на договорите.

В доказателствена тежест на ищеца е да докаже, че е платил главницата по договор за кредит от 21.2.2020г.

Като безспорни следните релевантни факти:

Между ищеца Р. М. Р., като кредитополучател, и „***“ ЕАД, като кредитодател, бил сключен договор за кредит от 21.2.2020 за сумата 1500лв. Сумата била получена от ищеца. В договора било уговорено задължение за кредитополучателя да предостави обезпечение, отговарящо на конкретни условия, включително чрез поръчителство от „***Т“ ЕООД срещу възнаграждение за поръчителя от 120,84лв., разсрочено с месечните погасителни вноски по кредита.

Спори се относно действителността на договора за кредит и договора за поръчителство.

От представените писмени доказателства се установява, че на същата дата 21.2.2020г. ищецът Р. М. Р. е сключил договор за предоставяне на поръчителство с „***Т“ ЕООД. Видно от приложение 1, размерът на възнаграждението за поръчителство е 120,84лв. на месец за срока на действие на договора за кредит – 31.3.2020г.-30.6.2021г. или 16 вноски по 120,84лв., тоест възнаграждението за поръчителство е в размер на 1933,44лв.

Представена е покана от „*** ЕООД до Р. М. Р. за доброволно плащане по договора, в която е ищецът е поканен от ответника да му плати по договора сумата 2666,43лв.

В молба от 31.1.2024г. ищецът Р. М. Р. твърди, че ответникът „*** ЕООД претендира сумата, тъй като вземанията на „***“ ЕАД и на „***Т“ ЕООД са им прехвърлени с договор за цесия. Самият договор за цесия не е представен по делото.

Съгласно заключението към ССЧЕ се установява, че чистата сума по кредита – 1500лв. е платена от кредитополучателя на кредитодателя на 14.5.2021г., а действителният размер на ГПР, при включване в последния на възнаграждението по договора за поръчителство, е 309,75%. Вещото лице сочи, че не е получило счетоводни справки от „***“ ЕАД и „*** ЕООД за платените от ищеца суми.

Съгласно чл.19, ал.1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит.

Съгласно разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК /в сила от 23.07.2014 г. /, годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република ***. Следователно годишният процент на разходите не следва да надхвърля величината от 50. 00%, предвид на това, че законната лихва е в размер на 10. 00%. Клаузи в договор, надвишаващи определените по ал. 4, се считат за нищожни.

В случая възнаграждението за предоставяне на поръчителство е уговорено като допълнително задължение по договора за кредит, което възниква под условие, че не се представи точно определеното в договора за кредит обезпечение. Предвид високите изисквания, описани в договора за кредит, които потребителят следва да изпълни, за да приеме кредитодателят, че договорът е обезпечен, то изначално е ясно, че потребителят

няма да ги изпълни и ще следва да плати допълнителен разход за кредита, разсрочен заедно с погасителните вноски, наречен в случая възнаграждение по договор за поръчителство. Формално договорът за поръчителство се сключва с друго юридическо лице, но след справка в ТР се установява, че капиталът на същото е собственост на кредитодателя. Така като разход за ползването на предоставената сума се начислява допълнителна възнаграждение при това по начин, целящ да се заобиколи ограничението на чл.19, ал.4 ГПК. Тази сума не е включена в ГПР, а следва да бъде включена, тъй като не попада в приложното поле на изключенията по чл.19, ал.3 ЗПК. Ако бъде включена, то ГПР значително надхвърля 50%. Налице е заобикаляне на разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, като с уговорката да се заплаща поръчителство се нарушава изискването ГПР да не бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута определена с ПМСН№ 426/2014 г.

Съгласно чл.11, т.10 договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа: годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин.

Съгласно чл.22 ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът за потребителски кредит е частично недействителен, тъй като запазва действието си по отношение на правата и задълженията на страните, свързани с предаването и връщането на чистата стойност на кредита.

Предвид изложеното, след като договорът за потребителски кредит е частично недействителен в посочената част /относно задължението за предоставяне на поръчителство / като акцесорен е недействителен и договорът за поръчителство. Претендираната извъксъдебно от ответника сума 2666,43лв. не се дължи от ищеца поради начална липса на основание.

При този изход на спора разноски се дължат на ищеца, който претендира и адвокатско възнаграждение в размер на 566,64лв. по реда на чл.38 ЗА. Ответникът е направил възражение за прекомерност. След преценка на фактическата и правна сложност на делото и обема на извършените процесуални действия, съдът намира, че по реда на чл.38 ЗА на адвоката следва да се присъди сумата 300лв. На ищеца следва да се присъдят сторените разноски за държавна такса и депозит за вещо лице в общ размер 406,66лв. /106,66лв. д.т. и 300лв. - депозит/

Ищецът следва да бъде осъден на основание чл. 77 ГПК да доплати д.т. в размер на 50лв.

Воден от горното, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че ищецът Р. М. Р. с ЕГН *****, гр. София, ж.к. *** бл.84, вх.Д, ет.4, ап.9, не дължи на ответника „*** ЕООД с ЕИК ***“, гр. София, бул. *** №81В, ап.3, сумата 2666,43лв. по договор за потребителски кредит от 21.2.2020г., сключен при общи условия между ищеца и „***“ ЕАД, предвиждащ задължение за предоставяне на обезпечение, и по договор за поръчителство от 21.2.2020г., сключен между ищеца и „***Т“ ЕООД срещу възнаграждение за поръчителя от 120,84лв./месечно, разсрочено с месечните погасителни вноски по кредита поради нищожност на договора за поръчителство и на чл. 4 от договора за кредит.

ОСЪЖДА „*** ЕООД с ЕИК ***“, гр. София, бул. *** №81В, ап.3 да плати на Р. М. Р. с ЕГН *****, гр. София, ж.к. *** бл.84, вх.Д, ет.4, ап.9 сумата 406,66лв. – разноски по делото.

ОСЪЖДА „*** ЕООД с ЕИК ***“, гр. София, бул. *** №81В, ап.3 да плати на адв. Д. Л. Ф. от САК с личен № *****, гр. София, ул. *** №1, ет.5 сумата 300лв. – адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 ЗА.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните с въззивна жалба пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____